

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/62/2025
Identifikačné číslo spisu:	4123236031
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4123236031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore v spore žalobcu: MH Invest, s.r.o., Bratislava, Mlynské Nivy 44/A, IČO: 36 724 530, právne zastúpeného Chrenek, Toman, Kotrba advokátní kancelár spol. s r. o., so sídlom Těšnov 1/1059, 110 00 Praha, Česká republika, konajúcej na Slovensku prostredníctvom Chrenek, Toman, Kotrba advokátska kancelária spol. s r. o., organizačná zložka, so sídlom Palisády 56, 811 06 Bratislava, IČO: 53 650 441, proti žalovanému: L. H., nar. XX. F. XXXX, I., Š. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Viktor Mlynek, Nitra, Štúrova 43, IČO: 53 109 538, o zaplatenie sumy 632,78 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/57/2023, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 9. októbra 2024 sp. zn. 11Co/34/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra rozsudkom z 25. októbra 2023 č. k. 12C/57/2023-160 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania (I. výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 632,78 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 632,78 eura od 29. 07. 2021 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinný zaplatiť žalovaný s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (III. výrok).

1.1. Po právnej stránke svoj rozsudok odôvodnil s poukazom na § 517 ods. 1, 2, § 522, § 568, § 599 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky zákonník“), ust. § 95 ods. 1, § 96 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a § 162 ods. 1, 3, § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

1.2. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, pretože rozhodnutie o vyvlastnení č. OU-NR-OVBP2-2020/008901-018 zo dňa 26. 03. 2020 je právoplatné a vykonateľné, právoplatnosť nadobudlo dňa 29. 03. 2021. Výsledky skončenia konania o správnej žalobe nič nezmenia

na skutkových okolnostiach veci, spočívajúcich v tom, že žalobca ako dlžník musel v zmysle vyvlastňovacieho rozhodnutia plniť a uhradiť náhradu za vyvlastnenie, plynula mu lehota na plnenie v zmysle vyvlastňovacieho rozhodnutia a od žalovaného požadoval súčinnosť, pričom ten mu ju neposkytol. Žalobca v podstate nemal na výber, musel plniť do notárskej úschovy, s čím vznikli náklady, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný a na tomto sa nič nezmení ani po rozhodnutí správneho súdu o podanej správnej žalobe a nemalo preto podľa súdu prvej inštancie význam čakať na výsledky tohto správneho konania.

1.3. Súd prvej inštancie mal z predložených listinných dôkazov za preukázané a nesporné, že došlo k vyvlastneniu pozemku, ktorý bol vo vlastníctve žalovaného. Svedčí o tom vyvlastňovacie rozhodnutie č. OU-NR-OVBP2-2020/008901-018 zo dňa 26. 03. 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 03. 2021. Rovnako za nespornú považoval súd prvej inštancie tú skutočnosť, že žalovaný s vyvlastnením nesúhlasil, namietal vyvlastňovacie rozhodnutia a podal na správny súd správnu žalobu, v ktorej žiadal zrušenie rozhodnutia Okresného úradu Nitra, ako aj rozhodnutia Ministerstva dopravy a výstavby SR. Žalobca sa stal v zmysle vyvlastňovacieho rozhodnutia dlžníkom a bola mu uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu za vyvlastnenie v celkovej výške 52.172,80 eura v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na bankový účet vlastníka pozemku. Údaje o účte žalovaného neboli žalobcovi známe, preto vyzýval žalovaného na ich oznámenie, o čom svedčilo podanie zo dňa 01. 04. 2021, v ktorom žalobca žiadal žalovaného o oznámenie čísla účtu a zároveň ho upozornil, že ak mu neposkytne bankové údaje, náhradu za vyvlastnenie zloží do notárskej úschovy. Podanie bolo žalovanému doručené do vlastných rúk dňa 12. 04. 2021, o čom svedčila pripojená doručienka, takže o týchto skutočnostiach žalovaný vedel a boli mu známe. Nakoľko žalovaný súčinnosť neposkytol, žalobca v podstate nemal na výber, musel plniť v zmysle právoplatného rozhodnutia a zložil peniaze do notárskej úschovy, pretože žalovaný ako veriteľ plnenie neprijal a bol v omeškaní. Žalobca bol povinný plniť nielen v zmysle právoplatného rozhodnutia o vyvlastnení, ale aj v súlade s § 17 ods. 2 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého môže dôjsť na návrh vyvlastneného k zrušeniu rozhodnutia aj vtedy, ak vyvlastniť nezaplatí vyvlastnenému náhradu za vyvlastnenie v lehote uvedenej v rozhodnutí o vyvlastnení, a to nemohol žalobca pripustiť. Na druhej strane žalovanému nič nebránilo plnenie prijať, aj keď s vyvlastnením nesúhlasil a subjektívne bol nespokojný s výškou priznanej náhrady za vyvlastnenie, pretože prijatie náhrady by mu nijakým spôsobom neznemožnilo podávať odvolania, či domáhať sa zrušenia rozhodnutí v správnom konaní. Následne notár na žiadosť žalobcu prijal do úschovy peniaze na účely splnenia záväzku, o čom svedčí notárska zápisnica č. N 11/2021 Knú 4/2021 zo dňa 24. 04. 2021.

1.4. Žalobcovi vznikla povinnosť uhradiť odmenu notára, ktorá tvorí náklady spojené so splnením záväzku zložením peňažnej čiastky do notárskej úschovy, a to s poukazom na ust. § 568 Občianskeho zákonníka. Faktúru vystavenú notárskym úradom na sumu 632,78 eur, ktorá je predmetom tohto konania, žalobca požadoval zaplatiť od žalovaného. V konečnom dôsledku aj tak žalovaný požiadal notára o vydanie náhrady za vyvlastnenie z notárskej úschovy a táto mu bola vydaná dňa 16. 08. 2022. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalovaný svojím správaním zaviniť vznik nákladov za notársku úschovu, ktoré musel žalobca zaplatiť za účelom splnenia si svojej povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia o vyvlastnení. Žalovaný ako veriteľ sa dostal do omeškania s poukazom na ust. § 522 Občianskeho zákonníka tým, že neprijal riadne ponúknuté plnenie, resp. neposkytol v čase plnenia súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu. Žalobca preto postupoval spôsobom podľa ust. § 568 tohto zákona a pretože ako dlžník objektívne nemohol splniť svoj záväzok voči žalovanému ako veriteľovi z dôvodu, že tento bol v omeškaní, nastali účinky splnenia záväzku uložením plnenia do notárskej úschovy, pričom vynaložené náklady spojené s úschovou znášal žalobca ako veriteľ. Žalovaný náklady spojené so zriadením notárskej úschovy neuhradil, ale výšku nákladov za zriadenie notárskej úschovy a ani výšku žiadaného príslušenstva nenamietal.

1.5. Z vyššie uvedených dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 632,78 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 632,78 eura od 29. 07. 2021 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške, nakoľko vo veci mal plný úspech.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. októbra 2024 č. k. 11Co/34/2024 - 219 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Pri svojom rozhodovaní vychádzal zo znenia ustanovení § 517 ods. 1, 2, § 520, § 522, § 559 ods. 1, 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 162 ods. 1, 3, § 164, § 387 ods. 1, 2 CSP

a § 17 ods. 2 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2021.

2.2. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď priznal žalobcovi sumu 632,78 eura uvedenú na faktúre vystavenej notárskym úradom, na ktorej je aj suma dane z pridanej hodnoty 105,46 eura, odvolací súd uviedol, že táto je celkom nedôvodná. Nemožno mať pochybnosti (ani žalovaný ich nevzniesol), že žalobca na základe faktúry zo dňa 22. 04. 2021 vystavenej notárskym úradom zaplatil celú fakturovanú sumu (vrátane dane z pridanej hodnoty) za spísanie notárskej zápisnice o uložení peňazí do notárskej úschovy a ako zdaniteľná osoba má v zmysle ust. § 51 zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 222/2004 Z. z.) právo na odpočítanie tejto dane. Z dôvodovej správy k vyššie uvedenému ustanoveniu vyplýva, že odpočítanie dane vykoná platiteľ dane v tom zdaňovacom období, v ktorom bude môcť nárok na odpočítanie dane aj formálne preukázať príslušným dokladom, pričom samotné odpočítanie sa vykoná tak, že od celkovej výšky dane za príslušné zdaňovacie obdobie (daň na výstupe) sa odpočíta celková výška odpočítateľnej dane za to isté zdaňovacie obdobie (daň na vstupe). Daň z pridanej hodnoty na vstupe predstavuje daň z pridanej hodnoty, ktorú zaplatí platiteľ na základe daňového dokladu (faktúry) spolu s prijatým tovarom, resp. službou (v tomto prípade službou spísania zápisnice o notárskej úschove) a vo vzťahu k finančnej správe sa v daňovom priznaní účtuje ako pohľadávka, čo znamená, že finančná správa túto daň vráti platiteľovi (v tomto prípade žalobcovi). Daň z pridanej hodnoty na výstupe je daň, ktorú platiteľovi zaplatia odberatelia a účtuje sa vždy ako záväzok voči finančnej správe. Teda ak žalovaný na základe právoplatného rozsudku v predmetnej veci zaplatí žalobcovi náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s úschovou peňazí u notára, vrátane dane z pridanej hodnoty, žalobca túto daň v zmysle daňového priznania odvedie štátu, ktorý mu už túto daň nevráti. Uvedený mechanizmus fungovania dane z pridanej hodnoty vylučuje, aby na strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie, ako sa toho obáva žalovaný. Odvolací súd, napriek vyššie uvedenej námietke žalovaného, nemal žiadne pochybnosti o tom, že náklady v sume 632,78 eura, preplatenia ktorých sa žalobca v tomto konaní domáhal od žalovaného, žalobcovi vznikli a zaplatil ich v príčinnej súvislosti práve s konaním, resp. nekonaním žalovaného, ktorý odmietol poskytnúť žalobcovi súčinnosť a neoznámil mu údaje k svojmu bankovému účtu, na ktorý mu bol žalobca v zmysle právoplatného rozhodnutia príslušného správneho orgánu povinný vyplatiť náhradu za vyvlastnené nehnuteľnosti. Žalobca bol teda nútený zložiť peniaze do notárskej úschovy a za tým účelom požiadal notárku o spísanie notárskej zápisnice o úschove peňazí, v dôsledku čoho mu vznikli náklady, o preplatenie ktorých sa v súdnej veci domáhal od žalovaného. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty nemohol vo vzťahu k žalovanému vystaviť faktúru a v zmysle ust. § 72 zákona č. 222/2004 Z. z. ani nebol povinný tak urobiť (ako sa toho žalovaný domáhal po podaní odvolania v podaniach zo dňa 06. 02. 2024 a 19. 03. 2024), nakoľko žalobca neposkytol žalovanému, ani pre neho neobstaral žiadne zdaniteľné plnenie, o ktoré by ho žalovaný žiadal. O dodanie (poskytnutie) služby, ktoré je zdaniteľným obchodom, ide v tom prípade, ak existuje právny vzťah medzi dodávateľom (poskytovateľom) služby a prijímateľom služby, ktorý sa realizuje za určitú protihodnotu. Medzi žalobcom a žalovaným sa o takýto právny vzťah v predmetnej veci nikdy nejednalo. Žalovaný nepožiadaval žalobcu o obstaranie žiadnej služby, dodanie ktorej by mu mal žalobca fakturovať, resp. refakturovať, ale napriek tomu je jednoznačné, že náklady, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s uložením peňazí do notárskej úschovy zavinil práve a len žalovaný, a preto musí tieto náklady žalobcovi zaplatiť.

2.3. Za nedôvodnú považoval odvolací súd i námietku žalovaného spočívajúcu v tom, že vyjadrenie žalobcu k odporu (ktorý žalovaný podal proti platobnému rozkazu) mu bolo doručené až po vyhlásení rozsudku a tým mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace práva až do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Postup súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaného bolo doručené žalovanému až po vyhlásení rozsudku vo veci samej, s prihliadnutím na tú skutočnosť, že obsah tohto vyjadrenia bol právnomu zástupcovi žalovaného známy

už v čase konania pojednávania, pričom sa k nemu nevyjadril, ani nežiadal o poskytnutie lehoty na vyjadrenie k nemu, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno hodnotiť ako taký nesprávny procesný postup, ktorý by žalovanému znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedený postup súdu nedosahuje takú intenzitu, aby bol spôsobilý zasiahnuť do podstaty základného práva žalovaného na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, resp., aby týmto postupom došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces v rozsahu, ktorý by zakladal dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku (a už vôbec nie pre jeho zmenu). Právny zástupca žalovaného sa mohol k vyjadreniu žalobcu vyjadriť na pojednávaní, resp. mohol žiadať o poskytnutie lehoty na podanie písomného vyjadrenia, čo neurobil.

2.4. Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalovaného spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie zamietol jeho návrh na prerušenie predmetného súdneho konania, ktorý podal z dôvodu, že na základe ním podanej správnej žaloby prebieha konanie pred Správnym súdom v Bratislave pod sp. zn. NR-11S/78/2021, v ktorom sa žalovaný v pozícii žalobcu domáha zrušenia vyvlastňovacích rozhodnutí. Odvolací súd sa s dôvodmi zamietnutia návrhu na prerušenie súdneho konania stotožnil v plnom rozsahu, pričom uviedol, že v uvedenom súdnom konaní sa nerieši otázka nákladov žalobcu spojených so zriadením solučnej úschovy, vznik ktorých za daného právneho stavu, existenciu ktorého je potrebné rešpektovať, nepochybne vyvolal žalovaný. Rozhodnutie správneho súdu o podanej správnej žalobe žalovaného (v pozícii žalobcu) nemôže podľa odvolacieho súdu nič zmeniť na tej skutočnosti, že žalobca náklady na solučnú úschovu vynaložil a v tomto súdnom konaní sa dôvodne domáhal ich preplatenia od žalovaného.

2.5. Čo sa týka námietky žalovaného, ktorý považoval za nemorálne, v rozpore so zákonom a v nesúlade s dobrými mravmi, ak ho súd prvej inštancie zaviazal na zaplatenie nákladov za notársku úschovu, ktoré by mal znášať žalobca, ktorý vyvlastnenie spôsobil a nie on ako vyvlastnený občan, ktorý len dával najavo svoju nespokojnosť s vyvlastnením a s výškou náhrady odvolací súd uviedol, že s takouto odvolacou námietkou sa nemožno stotožniť. Uviedol, že to bol jednoznačne žalovaný, ktorý zaviniť, že žalobca musel pristúpiť k zloženiu vyvlastňovacej náhrady ho notárskej úschovy, v súvislosti s ktorou mu vznikli náklady a od žalovaného sa dôvodne domáhal ich preplatenia. Žalobca, pokiaľ chcel predísť zrušeniu vyvlastňovacieho rozhodnutia podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 282/2015 Z. z., s poukazom na nečinnosť žalovaného a neposkytnutie bankových údajov potrebných na vyplatenie vyvlastňovacej náhrady, musel pristúpiť k zloženiu vyvlastňovacej náhrady, určenej pre žalovaného, do notárskej úschovy, s čím mu nepochybne vznikli náklady, preplatenia ktorých sa od žalovaného dôvodne domáhal. Postup žalobcu predchádzajúci podaniu žaloby v predmetnej súdnej veci nemožno považovať za nemorálny a ani za postup v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný mohol predísť vzniku týchto nákladov za predpokladu, že by bol žalobcovi oznámil svoje bankové údaje potrebné na to, aby mu žalobca mohol vyplatiť vyvlastňovaciu náhradu za vyvlastnené pozemky.

2.6. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v celom rozsahu dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Podľa žalovaného napadnutý rozsudok a tiež rozsudok súdu prvej inštancie nie sú dostatočne zdôvodnené a presvedčivé a teda sú nepreskúmateľné, pretože súdy nedali odpovede a v dostatočnej miere nevyriešili otázky, ktoré mali pre vec samú podstatný význam. Žalovaný v podanom dovolaní vyjadril nesúhlas s tým, že v tomto prípade mala byť žalobcovi priznaná aj suma vo výške DPH. Priznaním celej žalovanej sumy aj so sumou DPH podľa dovolateľa došlo k bezdôvodnému obohateniu sa žalobcu, keďže DPH mu bola vrátená a teda jej zaplatením aj od žalovaného by znamenalo, že by mal žalobca vyplatenú DPH dvakrát, čo je neprípustné. Taktiež považoval za nesprávny záver, že odvolací súd nevzhliadol dôvod na prerušenie tohto súdneho konania z dôvodu prebiehajúceho správneho súdneho konania vedeného pred Správnym súdom v Bratislave pod sp. zn. NR-11S/78/2021, v ktorom sa žalovaný v postavení žalobcu domáha zrušenia administratívnych rozhodnutí o vyvlastnení. Dovolateľ sa nestotožňuje ani so záverom odvolacieho súdu, že by práve on mal svojím správaním zaviniť vznik nákladov za notársku úschovu, ktoré musel žalobca zaplatiť za účelom si splnenia svojej povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia o vyvlastnení. Nie je predsa správne dávať žalovanému na ťarchu to, že sa len bráni nezákonným vyvlastneniam vlastníctva, keďže je

zjavné, že samotné vyvlastnenie spôsobil žalobca. Uviedol, že keďže ide o prípad doslova násilného vyvlastnenia žalovaného s tým, že aj napriek tomu má byť žalovaný zaviazaný aj na zaplatenie nákladov za notársku úschovu, toto je nutné považovať za nemorálne a v rozpore so zákonom ako aj v nesúlade s dobrými mravmi, keďže takýto poplatok notárovi by mal znášať žalobca ako vyvlastniteľ a nie vyvlastnený. Napokon navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby dovolací súd vydal uznesenie, ktorým zruší napadnutý rozsudok a zruší aj rozsudok súdu prvej inštancie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že žalovaný vôbec nezdôvodnil, a už vôbec nepreukázal, v čom sa mu znemožnilo, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dovolania žalovaného je len zrejmé, že sa nestotožňuje s odôvodnením oboch konajúcich súdov. Žalovaný v podanom dovolaní len naďalej (nesprávne) rozvíja svoje námietky, ktoré uviedol už vo svojom odvolaní a vo vyjadrení (odvolacej replike) po rozhodnutí súdu prvej inštancie, čím sa vlastne žalovaný snaží urobiť zo súdneho konania trojinštančné konanie. Navrhol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietnuť, resp. podľa § 448 CSP zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej v časti bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

11. Dovolateľ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. namietal najmä nedostatočným odôvodnením

napadnutého rozsudku.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

14. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

15. Najvyšší súd v prvom rade uvádza, že dovolateľ v podstatnej časti dovolania opakuje, prípadne rozvíja svoju argumentáciu, ktorú predostrel v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. v odvolacom konaní. Aj keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia, či nenáležité vysporiadanie sa s relevantnou argumentáciou dovolateľa je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom právne konformným i dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo považoval odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné.

16. Pokiaľ žalovaný v dovolaní namietal, že sudy sa dostatočným spôsobom nevysporiadali s jeho argumentáciou týkajúcou sa nesprávneho uplatnenia DPH vo výške 105,46 eura, resp. argumentoval, že v tomto prípade nemala byť žalobcovi priznaná aj suma vo výške DPH, dovolací súd považuje predmetnú námietku za zjavne neopodstatnenú, keď sa s predmetnou námietkou odvolací súd pomerne jasne a vyčerpávajúco zaoberal v bode 18.1 napadnutého rozsudku. V predmetom bode napadnutého rozsudku odvolací súd okrem iného uviedol: „Daň z pridanej hodnoty na vstupe predstavuje daň z

pridanej hodnoty, ktorú zaplatí platiteľ na základe daňového dokladu (faktúry) spolu s prijatým tovarom, resp. službou (v tomto prípade službou spísania zápisnice o notárskej úschove) a vo vzťahu k finančnej správe sa v daňovom priznaní účtuje ako pohľadávka, čo znamená, že finančná správa túto daň vráti platiteľovi (v tomto prípade žalobcovi). Daň z pridanej hodnoty na výstupe je daň, ktorú platiteľovi zaplatia odberatelia a účtuje sa vždy ako záväzok voči finančnej správe. Teda ak žalovaný na základe právoplatného rozsudku v predmetnej veci zaplatí žalobcovi náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s úschovou peňazí u notára, vrátane dane z pridanej hodnoty, žalobca túto daň v zmysle daňového priznania odvedie štátu, ktorý mu už túto daň nevráti. Uvedený mechanizmus fungovania dane z pridanej hodnoty vylučuje, aby na strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie, ako sa toho obáva žalovaný. Odvolací súd, napriek vyššie uvedenej námietke žalovaného, nemal žiadne pochybnosti o tom, že náklady v sume 632,78 eur, preplatenia ktorých sa žalobca v tomto konaní domáhal od žalovaného, žalobcovi vznikli a zaplatil ich v príčinnej súvislosti práve s konaním, resp. nekonaním žalovaného, ktorý odmietol poskytnúť žalobcovi súčinnosť a neoznámil mu údaje k svojmu bankovému účtu, na ktorý mu bol žalobca v zmysle právoplatného rozhodnutia príslušného správneho orgánu povinný vyplatiť náhradu za vyvlastnené nehnuteľnosti.“ Takéto odôvodnenie, jeho obsah a rozsah podľa dovolacieho súdu nemožno označiť ako nezrozumiteľné, či nedostatočné.

17. Ďalšia dovolacia námietka dovolateľa spočívala v tom, že ani súd prvej inštancie ani odvolací súd nevzhľadli dôvod na prerušenie súdneho konania z dôvodu prebiehajúceho správneho súdneho konania vedeného pred Správnym súdom v Bratislave pod sp. zn. NR-11S/78/2021 a tento ich záver považoval za nedostatočne odôvodnený. Súd prvej inštancie k návrhu na prerušenie konania uviedol, že „...Výsledky skončenia konania o správnej žalobe nič nezmenia na skutkových okolnostiach veci, že žalobca ako dlžník musel v zmysle vyvlastňovacieho rozhodnutia plniť a uhradiť náhradu za vyvlastnenie, plynula mu na plnenie lehota v zmysle vyvlastňovacieho rozhodnutia, požadoval od žalovaného súčinnosť, ten mu ju neposkytol a žalobca v podstate nemal na výber, musel plniť do notárskej úschovy, s čím vznikli náklady, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný a na tomto sa nič nezmení, ani po rozhodnutí správneho súdu o podanej správnej žalobe a nemá preto význam čakať na výsledky tohto správneho konania.“ S uvedeným záverom sa stotožnil aj odvolací súd v bode 18.3 napadnutého rozsudku, pričom na tento záver aj poukázal. Odôvodnenie v tejto časti možno označiť za náležité, z odôvodnenia súdov nižších inštancií je zrejmé, prečo súdy návrh na prerušenie konania do skončenia konania vedeného pred Správnym súdom v Bratislave pod sp. zn. NR-11S/78/2021, v ktorom sa žalovaný v pozícii žalobcu domáha zrušenia vyvlastňovacích rozhodnutí zamietli. Aj v tejto časti preto dovolateľ neopodstatnene namietal, že sa súdy nedostatočne vysporiadali s jeho argumentáciou.

18. Dovolateľ v dovolaní uviedol, že sa nestotožňuje ani so záverom dovolacieho súdu, že by práve on mal svojím správaním zaviniť vznik nákladov za notársku úschovu, ktoré musel žalobca zaplatiť za účelom si splnenia svojej povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia o vyvlastnení. S uvedenou argumentáciou sa odvolací súd rozsiahlo vysporiadal v bode 18.4 napadnutého rozsudku. Odvolací súd zrozumiteľne vysvetlil, prečo to bol žalovaný, ktorý zavinil, že žalobca musel pristúpiť k zloženiu vyvlastňovacej náhrady do notárskej úschovy, v súvislosti s ktorou mu vznikli náklady a od žalovaného sa dôvodne domáhal ich preplatenia. Žalovaný žalobcovi totiž neoznámil svoje bankové údaje potrebné na to, aby mu žalobca mohol vyplatiť vyvlastňovaciu náhradu za vyvlastnené pozemky. Je z neho taktiež zrejmé, že pokiaľ chcel žalobca predísť zrušeniu vyvlastňovacieho rozhodnutia podľa § 17 ods. 2 zákona č. 282/2015 Z. z., tak musel pristúpiť k zloženiu vyvlastňovacej náhrady, určenej pre žalovaného, do notárskej úschovy, s čím mu vznikli náklady a preto sa ich preplatenia od žalovaného dôvodne domáhal. Postup žalobcu predchádzajúci podaniu žaloby v predmetnej súdnej veci nemožno považovať za nemorálny a ani za postup v rozpore s dobrými mravmi. Preto aj túto dovoláciu námietku považuje dovolací súd za neopodstatnenú.

19. Dovolací súd v neposlednom rade dodáva, že sama polemika s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu dovolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 420 písm. f), resp. § 421 ods. 1 CSP. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to,

že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Námietky dovolateľa sú skôr vyjadrením nespokojnosti so závermi súdu, avšak samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dovolateľ preto neopodstatnene argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, resp. nedostatočne odôvodnené a teda že je postihnuté vadou v zmysle §420 písm. f) CSP.

20. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.